

Ervaringen bezoek Hidi.

Na ruim 2 jaar wachten konden wij (Hilbert en ik) Ethiopië weer bezoeken. Corona en de oorlog in het noorden van Ethiopië maakten dat we er, voor ons doen, lange tijd niet heen konden.

Via het vliegveld van Addis Abeba rijden we naar Hidi, een kleine 2 uur rijden. De weg was beter dan voorheen door reparatiewerkzaamheden. Wat als eerste opvalt als we bijna de Hidi compound oprijden is dat de koeienstal weg is, dat er veel papjabomen staan met veel papaja's en dat de wachten nog diezelfde zijn dan voorheen. Een warm welkom volgt.

We zien kassen met kleine aardappelplantjes. Kleine lootjes die groeien, vermeerderd worden en uiteindelijk pootaardappels worden. Intensieve arbeid door een aantal vrouwen onder leiding van Messai en Jan van de Haar.

Rond ons gasthuis veel vogels zoals voorheen, prachtig. Maar ook niet goed werkende sanitaire voorzieningen zoals een verstopt toilet en lekkende slangen. Gelukkig kon Hilbert dit snel repareren met hulp van mensen uit de werkplaats. En dan natuurlijk het instabiele elektriciteit netwerk; vaak stroomuitval, soms bijna een dag. Onvoorstelbaar in Nederland.

Het is warm en het heeft al 9 maanden niet geregend.

Maar gelukkig valt er deze periode regen, zo welkom. De rivier raakt weer wat gevuld. Zo kunnen de dieren weer water uit de rivier drinken, kan de was weer gedaan worden en zeker heel belangrijk kan de irrigatie van de velden met water uit de rivier doorgaan.

Met Jacomijn praat ik over het stoppen van de werkzaamheden in de kliniek en over een zinvolle invulling in plaats van de vorige werkzaamheden. Ze heeft het waterproject bedacht.

Hopelijk gaat dit iets moois opleveren. .

In en om de kliniek is het wel heel stil. Alles lijkt bijna als vanouds, maar dan geen patiënten en personeel.

Aan de wand een fotolijst met de leden van het kliniekteam.

Zo vaak ben ik hier geweest om het team te ondersteunen in de verloskundige zorg. Nu niets...

Ik hoop dat, materiaal en meubilair een bestemming kunnen krijgen in de nieuwe kliniek van Worku.

Wandelen in de omgeving van de kliniek doe ik heel graag. Onderweg mensen ontmoeten, kijken en genieten van de omgeving. Op bezoek gaan bij 'bekenden', de hartelijkheid ontvangen en verbondenheid voelen.

Naar de markt gaan, kipjes kopen voor Birhani.

Dit samen ervaren, diep in Afrika, heel bijzonder.

Deze weken zijn we vaak naar de nieuwe kliniek van Worku gewandeld. Ruim een half uur lopen, via een mooi pad.

Het is de bedoeling dat deze kliniek de zorg voor de Hidi mensen, maar ook voor veel mensen uit andere omliggende dorpen gaat leveren.

Worku wil zelfstandig zijn met een eigen kliniek en organiseert de bouw van de kliniek naast zijn gewone werk. Wat een positieve energie en kracht straalt hij uit. Zijn focus is duidelijk: goede gezondheidszorg leveren met aandacht voor de mensen, in een gebouw waar hij trots op wil zijn.

Een gebouw, op Ethiopische manier gebouwd, met dikke lemen muren, waardoor het binnen heerlijk koel blijft. De dag voor ons vertrek was de elektriciteit ook geregeld. Nog niet aangesloten op het officiële netwerk maar wel werkend met accu, invertor en lader. Grotendeels gefinancierd door Stichting Hidi.

Natuurlijk moeten er nog doelen gehaald worden. Maar de kliniek is wel al bijna werkklaar. Ook in Ethiopië zijn veel regels en eisen waar aan voldaan moeten worden. Soms duurt het langer dan je denkt, ook daar. Hopelijk kan ik aan het einde van dit jaar weer in de nieuwe kliniek een nieuw team ondersteunen.

Iedereen vraagt ons: hoe is het met Corona daar, merk je iets van de oorlog, zijn er ontwikkelingen? Wat we bijvoorbeeld hebben gezien is dat er steeds meer groene velden zijn waar tomaten en dergelijke geteeld worden; dit dankzij irrigatie. Het is een vruchtbaar land, met water geeft het hele goede opbrengsten.

Corona komt in Ethiopië toch echt veel minder voor dan in Nederland. Er is wel veel angst geweest. In de stad zie je nog wel mondkapjes; op het platteland heel af en toe iemand op de ezel of paardenkar met mondkapjes.

Van de oorlog helemaal niets gemerkt, ook geen extra controle op de airport.

De Ethiopische munteenheid de birr is wel erg gedevalueerd. In 2012 was 1 euro 21 birr waard. Nu is 1 euro te vergelijken met 58 birr. Met de lonen die niet evenredig stijgen is het leven daar zwaar.

We hebben prachtige solarlampjes uitgedeeld bij gezinnen zonder elektriciteit. Dit zijn veel meer huizen dan we dachten en konden dus lang niet iedereen voorzien. Wat een vreugde, licht in huis. Nu eerst maar eens zien of het functioneert en op termijn duurzaam is voordat er meer aangeschaft gaan worden.

Vanuit Nederland is het moeilijk een beeld te krijgen van de zaken daar in Ethiopië. Ik denk dat hierom ons bezoek belangrijk was. In mei gaan we onze ervaringen delen met het bestuur van Stichting Hidi en kunnen we hopelijk een bijdrage leveren aan verdere toekomstplannen.

Hilbert en Alie